

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Mgr. L. P.**, zastoupen Mgr. Filipem Němcem, advokátem v Praze 1, Václavské nám. 66, proti žalovanému: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Praha 4, Antala Staška 80, zastoupena Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem v Praze 10, Korunní 2569/108, v řízení o žalobě proti rozhodnutí čestné rady České lékárnické komory č. j. 220/ČR/2008 ze dne 10. 11. 2009,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 8. 2. 2010 domáhala zrušení rozhodnutí čestné rady České lékárnické komory č. j. 220/ČR/2008 ze dne 10. 11. 2009, kterým byla disciplinárně obviněná Mgr. L. P. uznána vinnou,

že opakovaně v období roku 2008 vydala léky vázané na lékařský předpis osobám, které nejsou osobami oprávněnými k výdeji léčivých přípravků s tím, aby tyto osoby na léčivé přípravky podle potřeby svých pacientů vyhotovily recept, léčivé prostředky následně samy předaly pacientům a posléze doručily lékárně recept na již vydané léčivé přípravky,

tedy porušila svou povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem, povinnost znát a dodržovat stavovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy.

Tím se podle § 1 odst. 2 disciplinárního řádu ČLK dopustila disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinnosti člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona č. 20/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, v § 7 odst. 1 písm. a), b) organizačního řádu České

lékárnické komory, v § 82 odst. 2 a § 83 odst. 1 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a v bodě 11) a 12) etického kodexu České lékárnické komory.

Podle § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. jí byla uložena pokuta ve výši 30.000 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí mj., že Mgr. L. P. vykonávala od 1. 4. 2005 funkci odborného zástupce v Lékárně „Na Náchodské“, Praha 9, Náchodská 380, provozovatele Léčebné a rehabilitační středisko Chvaly, IČ: 493 68 117. Po ukončení její činnosti v této lékárně byla provedena předávací inventura dne 17. 7. 2008. Závěr, podle něhož žalobkyně během roku 2008 opakovaně vydala léky vázané na lékařský předpis osobám, které nejsou osobami oprávněnými k výdeji léčivých přípravků s tím, aby tyto osoby na léčivé přípravky podle potřeb svých pacientů vyhotovily recept, léčivé přípravky následně samy předaly pacientům a posléze doručily lékárně recept na již vydané léčivé přípravky, vyvodil žalovaný správní orgán z výsledků inventury provedené v předmětné lékárně konané dne 17. 7. 2008 před ukončením zaměstnání žalobkyně v této lékárně. Při fyzické kontrole zásob léčivých přípravků bylo zjištěno, že chybí několik stovek balení různých léčivých přípravků vázaných na lékařský předpis. Téhož dne pak žalobkyně uznala v dohodě o náhradě škody svůj závazek vůči Léčebnému a rehabilitačnímu středisku Chvaly ve výši 202.500 Kč.

Žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a namítala nesprávnost zahájení disciplinárního řízení, a že žalovaná neprokázala skutkové okolnosti případu.

Žalobkyně namítala porušení svých procesních práv, když při jednání dne 10. 11. 2009 za její nepřítomnosti byl prováděn výslech svědků a žalovaná neakceptovala žádost jejího právního zástupce vyjádřit se k těmto důkazům.

Žalobkyně dále namítala prekluzi, když žalovaná rozhodla ve věci až dne 10. 11. 2009.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 19. 7. 2010 navrhl žalobu zamítnout a odkazoval na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 10. 11. 2009.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 25. 6. 2013, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích. K následné výzvě soud se žalovaný správní orgán nevyjádřil a žalobkyně dne 3. 4. 2014 vyjádřila souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil svým rozsudkem ze dne 27. srpna 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 68.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalovaného správního orgánu a svým rozsudkem č. j. 4 Ads 93/2013 – 48 ze dne 31. ledna 2014 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. srpna 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 68, ve znění opravného usnesení ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 75, zrušil, a věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přisvědčil kasační námitce nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, týkající se názoru Městského soudu v Praze, že byla porušena procesní práva žalobkyně tím, že jí po jednání Čestné rady České lékárnické komory dne 11. 10. 2009 nebyla poskytnuta dodatečná 14 denní lhůta k vyjádření se k výsledkům výslechu PharmDr. J. M. a PharmDr. M. M. konaných na tomto jednání.

Právo účastníka řízení vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí je integrální součástí práva na spravedlivý proces, které má prostřednictvím čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ústavněprávní dimenzi. K jeho zásadní povaze se ve své judikatuře vyjádřil i Ústavní soud, když např. v nálezu ze dne 3. března 2005 sp. zn. II. ÚS 329/04 (N 39/36 SbNU 427) uvedl, že *„je porušením principu právního státu, který je zakotven v čl. 1 Ústavy České republiky, a práva na soudní ochranu a na soudní přezkum, vyplývajícího z čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny, pokud správní orgán nedá účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění (...)“*. Současně však i z rozhodovací praxe Ústavního soudu vyplývá, že ani toto právo není bezbřehé. V usnesení ze dne 20. 1. 2011, sp. zn. III. ÚS 1826/10, Ústavní soud mj. uvádí, že *„důležité je, zda stěžovatelka měla reálnou možnost se všemi (relevantními) důkazy se seznámit a případně se k nim vyjádřit.“* Je tedy patrné, že z ústavněprávního hlediska je rozhodující poskytnutí reálné možnosti účastníku řízení se seznámit a případně se vyjádřit zejména k těm důkazům, které jsou z hlediska projednávané věci rozhodující.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vymezuje právo zakotvené v § 36 odst. 3 správního řádu stejným způsobem. Již ve svém rozsudku ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 – 61, č. 958/2006 Sb. NSS) uvedl, že smyslem práva zakotveného v § 36 odst. 3 správního řádu (a obdobného ustanovení § 33 odst. 2 starého správního řádu [zákon č. 71/1967]), *„je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení.“* I Nejvyšší správní soud tedy klade důraz nikoli na formální, ale spíše na materiální posuzování naplnění daného ustanovení, tedy s ohledem na jeho smysl, kterým je poskytnutí možnosti účastníku řízení seznámit se s důkazy shromážděnými ve správním spise a případně se k nim i vyjádřit. Jak z judikatury Ústavního soudu, tak z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy plyne, že rozhodující není, zda účastník řízení toto své právo i skutečně využije.

Rozhodující otázkou pro toto řízení tedy je, zda přítomnost zmocněnce účastníka disciplinárního řízení, tedy žalobkyně, na jednání disciplinárního orgánu postačuje k naplnění požadavku poskytnutí účastníku řízení reálné možnosti k prezentaci svého stanoviska ke shromážděným důkazním prostředkům.

Podle § 33 odst. 1 správního řádu, účastník řízení si může zvolit zmocněnce. Na základě § 34 odst. 1 správního řádu, *„Zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.“*

Dle § 36 odst. 3 správního řádu, *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit*

se k podkladům rozhodnutí vzdal.“ Podle § 4 odst. 2 poskytuje správní orgán účastníkům přiměřené poučení o jejich právech a podle odst. 4 téhož ustanovení jim správní orgán umožní uplatňovat jejich práva. Disciplinární řád České lékařnické komory neobsahuje ani v Městském soudem v Praze aplikovaném § 2 odst. 8 bod H-10 úpravu odchýlnou od shora citovaných ustanovení správního řádu.

Ze správního spisu vzal Městský soud v Praze za prokázané, že dne 17. 7. 2008 byla uzavřena a podepsána dohoda o náhradě škody podle § 263 odst. 2 zákoníku práce mezi Mgr. L. P., jako zaměstnankyní, s Léčebným a rehabilitačním střediskem Chvaly, IČ: 493 68 117, jako zaměstnavatelem, ve které žalobkyně uznala svůj závazek vůči zaměstnavateli ve výši 202.500 Kč z titulu zjištěné škody při inventuře zboží v Lékárně „Na Náchodské“, Praha 9, Náchodská 380.

Pokud žalobkyně namítala neprokázání okolností případu, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Ze správního spisu vyplývá, že při inventuře v Lékárně „Na Náchodské“, Praha 9, dne 17. 7. 2008 byly zjištěny mj. i závažné nedostatky ve skladové evidenci. Tyto skutečnosti byly řádně zaprotokolovány a žalobkyně téhož dne 17. 7. 2008 podepsala dohodu o náhradě škody podle § 263 odst. 2 zákoníku práce se zaměstnavatelem, Léčebným a rehabilitačním střediskem Chvaly, v níž žalobkyně písemně uznala svůj závazek vůči zaměstnavateli ve výši 202.500 Kč z titulu zjištěné škody při inventuře zboží v této lékárně. V dohodě je popsán mechanismus vydávání léčiv, tj. stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, byl zjištěn.

Podle § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona č. 220/1991 Sb. každý člen komory má povinnost
a) vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony,
b) dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory,

Podle § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. Čestná rada komory může uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření pokutu od 3000 do 30 000 Kč,

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 74/2010-173 Čestná rada České lékařské komory má ze zákona devítičlenné složení a vykonává disciplinární pravomoc prostřednictvím ukládání disciplinárních opatření (§ 18 zákona č. 220/1991 Sb.). Ačkoliv podle § 13 odst. 2 disciplinárního řádu České lékařské komory platí, že o uložení disciplinárního opatření rozhoduje tříčlenný senát čestné rady, nemá toto interní pravidlo žádnou oporu v zákoně, který neobsahuje žádné zmocnění pro komory ke stanovení podrobnější organizační struktury čestné rady. Z toho důvodu jsou rozhodnutí vydaná tříčlenným senátem čestné rady nezákonná v důsledku nesprávného složení věcně příslušného správního orgánu, nikoliv však nicotná (§ 77 odst. 1 věta první správního řádu).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 29/2012-23 Čestná rada České lékařnické komory je v prvním stupni věcně příslušná k řízení o disciplinárním provinění pouze tehdy, porušil-li disciplinárně obviněný povinnost uvedenou v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., tj. povinnost vykonávat povolání lékárníka odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony.

V inkriminované věci rozhodovala Čestná rada České lékařské komory v souladu § 18 zákona č. 220/1991 Sb. v devítičlenném složení, napadené rozhodnutí bylo tedy vydáno zákonným způsobem.

Žalobkyně namítala nesprávnost zahájení disciplinárního řízení, když návrh Čestné radě České lékařské komory podala předsedkyně Revizní komise České lékařské komory dne 29. 7. 2008. Tuto námitku musel soud odmítnout jako neodůvodněnou, neboť ve věci bylo správně zahájeno v souladu se zákonem z moci úřední, a považoval za nutné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 126/2011-124. V této věci bylo jednou z žalobních námitek, že předmětné disciplinární řízení bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 14 odst. 2 písm. c) zákona o ČLK návrhem Revizní komise České lékařské komory (dále jen „Revizní komise ČLK“), namísto návrhu od revizní komise okresního sdružení žalované.

Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku považoval za stěžejní okolnost, že disciplinární řízení bylo vedeno před věcně, místně a funkčně příslušným orgánem - Čestnou radou ČLK. Příslušnost Čestné rady ČLK přitom zakládá charakter disciplinárního deliktu, resp. jeho závažnost, nikoli to, kdo návrh podal. Disciplinární řízení by proto proběhlo totožným způsobem, i kdyby návrh podala revizní komise okresního sdružení, tj. předmětem řízení by byl totožný disciplinární delikt, žalobkyni by byla garantována totožná práva a probíhalo by totožné dokazování ve vztahu k disciplinárnímu deliktu.

Podle úpravy obsažené v zákoně o ČLK je určujícím hlediskem pro kompetenci čestné rady vést řízení o disciplinárním deliktu závažnost (charakter) porušení, přičemž čestné rady jsou oprávněny posuzovat závažnost porušení samostatně. Případný konflikt mezi radami řeší představenstvo komory (srov. ustanovení § 7 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékařské komory dle textu předloženého městskému soudu). Postavení „navrhovatele“ je v tomto řízení nesrovnatelně slabší (až marginální) než například postavení veřejného žalobce v řízení trestním, jehož analogie se dovolával městský soud. Tento navrhovatel se disciplinárního řízení nijak neúčastní a nemá v něm před čestnou radou komory žádná oprávnění (může vzít toliko návrh zpět). Představuje pouze nástroj pro vyhodnocení podnětu či určité informace, o kterém samostatně rozhoduje čestná rada. Nelze nevidět, že existují úpravy disciplinárního řízení sledující obdobné cíle (tj. plnění povinností v rámci určitého pracovního vztahu), kde takového návrhu není vůbec třeba a orgán s disciplinární pravomocí jedná z vlastní iniciativy, zjistí-li pochybení (srov. kupř. úpravy disciplinárního řízení v ozbrojených sborech podle zákonů č. 361/2003 Sb. a č. 221/1999 Sb.).

Na řízení o disciplinárním deliktu lékaře je podle názoru Nejvyššího správního soudu nepatřičné vztahovat analogicky záruky trestního procesu. Jestliže nelze na disciplinární řízení vedené se soudcem aplikovat záruky trestní větve čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak vyložil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/09, tím spíše nelze takové záruky a požadavky klást na řízení o plnění povinností členů lékařské komory. Charakter disciplinárního řízení je tedy odlišný od řízení o odpovědnosti za správní delikty, pro něž i zdejší soud některé analogické postupy ve vztahu k trestnímu řízení pravidelně volí. Proto nelze na absenci normativní úpravy působnosti revizní komise komory ve vztahu k podání disciplinárního návrhu pohlížet prizmatem požadavků trestního procesu, v němž by taková absence mohla vést k fatálním důsledkům pro celé řízení.

Revizní orgány komory slouží jako místo k posouzení informací, s nimiž se komora ve vztahu k plnění povinností svými členy setkává, a jejich prvotnímu vyhodnocení. Tento závěr

je možno učinit na základě úpravy kompetencí revizních komisí a úpravy disciplinárního řízení v disciplinárním řádu komory. Podle ustanovení § 14 odst. 2 písm. c) zákona o ČLK podává návrh na zahájení disciplinárního řízení revizní komise okresního sdružení; obdobnou kompetenci pro revizní komisi komory zákona neupravuje. Průběh a náležitosti disciplinárního řízení upravuje disciplinární řád jako vnitřní předpis komory. Ten v ustanovení § 5 odst. 2 uvádí, že čestná rada komory vykonává disciplinární řízení na základě podnětu revizní komise komory. Podle ustanovení § 11 odst. 3 disciplinárního řádu podává podnět k zahájení disciplinárního řízení na základě oznámení různých vyjmenovaných subjektů revizní komise okresního sdružení. Revizní komise komory podává návrh podle stupně závažnosti porušení povinností čestné radě okresu nebo čestné radě komory. Organizační řád ČLK stanoví v ustanovení § 17 (revizní komise komory) odst. 2 písm. e), že tato komise podává podnět k zahájení disciplinárního řízení. Podle ustanovení § 11 odst. 1 disciplinárního řádu je řízení zahájeno dnem, kdy čestná rada oznámila zahájení řízení doručením oznámení nebo ústním prohlášením disciplinárně obviněnému; řízení musí být zahájeno do tří měsíců po doručení podnětu čestné radě. Podle odstavce 2 cit. ustanovení čestná rada zváží obsah a závažnost došlého podnětu a shromáždí důkazní prostředky; po zahájení disciplinárního řízení je účastník řízení seznámen s disciplinárním obviněním nejpozději 30 před jednáním ve věci (odstavec 6 cit. ustanovení).

Je tedy zřejmé, že disciplinární řízení se zahajuje až po zvážení podnětu (někdy nazývaného návrhem) čestnou radou, a to úkonem čestné rady. Čestná rada také sama je příslušná k vyhotovení disciplinárního obvinění a je odpovědná za seznámení disciplinárně obviněného s tímto stěžejním úkonem. Závisí-li zahájení disciplinárního řízení a rozsah obvinění toliko na čestné radě, pak návrh či podnět předložený jí ze strany revizní komise (ať již okresu či komory) nemůže sloužit k ničemu jinému než ke shromáždění a k vyhodnocení prvotních informací. Nejvyšší správní soud shledává, že rozšíření kompetence revizní komise komory provedené organizačním a disciplinárním řádem nezasahuje žádným významným způsobem právní jistotu člena komory a jde proto o úpravu akceptovatelnou.

Žalobkyně dále namítala prekluzi, když žalovaná rozhodla ve věci až dne 10. 11. 2009, ač porušení povinnosti vykonávat povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat stavovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy, bylo zjištěno dne 17. 7. 2008.

Podle § 2 odst. 4 H-10 Disciplinárního řádu České lékařnické komory disciplinární řízení musí být disciplinárními orgány prováděno co nejrychleji, s plným ohledem na práva člena komory, tak aby bylo skončeno zpravidla nejpozději do šesti měsíců. Disciplinární orgány jsou povinny zjistit skutečný stav věci co nejúplněji a při rozhodování z něho vycházejí. Objasňují se stejnou pečlivostí okolnosti svědčící proti disciplinárně obviněnému i okolnosti svědčící v jeho prospěch a provádějí v obou směrech důkazy nevyčkávané návrhu stran.

Městský soud v Praze proto musel námitku prekluze odmítnout s tím, že Disciplinární řád České lékařnické komory neobsahuje ustanovení o promlčení disciplinárního deliktu. Neobsahuje ani odkaz na subsidiární použití jiného právního předpisu, který by promlčení upravoval. Žalovaný správní orgán se s námitkou promlčení disciplinárního deliktu uplatněnou při jednání dne 10. 11. 2009 zástupcem žalobkyně v napadeném rozhodnutí vypořádal dostatečně.

Pokud jde o Disciplinární řád České lékařské komory, namítaný žalobkyní, který ve svém ustanovení § 2 odst. 1 stanoví, že *disciplinární provinění nelze projednat, uplynula-li od jeho spáchání promlčecí doba, jež činí jeden rok. Běh promlčecí doby se staví: a) dnem kdy stížnost, která je podkladem pro řízení, komoře došla, b) po dobu trvání předběžného šetření, c) po dobu trvání disciplinárního řízení, d) po dobu řízení dle § 14, e) po dobu, kdy lékař, proti kterému stížnost směřuje, není členem komory, f) po dobu, kdy je v téže věci vedeno řízení u jiného orgánu, zejména u orgánu činného v trestním řízení*. Je z textu tohoto disciplinárního řádu nesporné, že i při jeho použití per analogiam juris by k prekluzi nemohlo dojít, neboť běh promlčení doby se staví dnem doručení stížnosti, po dobu trvání předběžného šetření, jakož i po dobu trvání disciplinárního řízení. Dovolávat se tohoto právního předpisu tedy nebylo na místě. Kromě toho v právu veřejném je analogie na rozdíl práva soukromého brána jako nevhodný nástroj, protože nedostatky právní úpravy by neměly jít k tíži jedince. Odpovědnost žalobkyně za disciplinární delikt nezanikla ani podle § 11 odst. 1 Disciplinárního řádu ve znění jeho změny účinné od 1. 2. 2013. V době zahájení disciplinárního řízení totiž zjevně neuplynuly 2 roky od jeho spáchání.

Pokud žalobkyně dále namítala porušení svých procesních práv, když při jednání dne 10. 11. 2009 za její nepřítomnosti byl prováděn výslech svědků PharmDr. J. M. a PharmDr. M. M., které byly použity jako podklad v rozhodnutí, přičemž žalovaná neakceptovala žádost jejího právního zástupce vyjádřit se k těmto důkazům, v čemž spatřovala porušení § 36 správního řádu, jakož i § 2 odst. 2 H-10 Disciplinárního řádu České lékařské komory. Musel Městský soud v Praze tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

K povaze práv účastníka správního řízení zakotvených v § 36 správního řádu vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 – 59, následující: „Krajský soud se mylí, pokud dospěl k závěru, že práva zakotvená v ustanovení § 36 správního řádu jsou právy výlučně účastníka řízení samotného a nemůže je proto vykonat jeho zástupce. Jestliže totiž podle tohoto zákonného ustanovení platí, že účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat o poskytnutí informací a musí jim být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jedná se ve všech případech z povahy věci o práva, která mohou využít účastníci řízení jak sami, tak také prostřednictvím svých zástupců.“

V inkriminované věci ze správního spisu je zřejmé, že po provedené inventuře stavu skladu lékárny „Na Náchodské“ podal PharmDr. J. M. dne 29. 7. 2008 podnět revizní komisi České lékařské komory, která jej téhož dne shledala za důvodný, a proto navrhla Čestné radě České lékařské komory zahájení disciplinárního řízení se žalobkyní. Čestná rada České lékařské komory pak na svém zasedání dne 25. 9. 2008 rozhodla o zahájení disciplinárního řízení se žalobkyní. Dne 25. 10. 2008 pak bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení disciplinárního řízení a samotné disciplinární obvinění, jehož důvodnost byla odvozena zejména z protokolu o provedené inventuře, v němž byly konstatovány výrazné nesrovnalosti ve skladové evidenci, jež jsou dále specifikována v téhož dne uzavřené dohodě o náhradě škody, a některá další pochybení. Tento protokol je podepsán mj. PharmDr. J. M. a PharmDr. M. M. V předmětné dohodě o náhradě škody uzavřené mezi žalobkyní a Léčebným a rehabilitačním střediskem Chvaly jsou specifikována léčiva (téměř 1.500 balení), jež byla vydána lékařům prostřednictvím reprezentantů farmaceutických firem, aniž by k nim byly

předloženy lékařské předpisy, a to přestože tato léčiva jsou vydávána pouze na lékařský předpis.

Dne 10. 11. 2008 byla žalovanému doručena informace o převzetí právního zastoupení žalobkyně JUDr. Miroslavem Sovou, advokátem, který 24. 2. 2009 nahlédl do správního spisu. Dne 16. 4. 2009 se ve věci konalo první jednání, na něž byla žalobkyně řádně předvolána, ale účastnil se jej pouze její právní zástupce. Toto jednání bylo posléze odročeno mj. za účelem vyžádání a provedení dalších listinných důkazů a výsledku PharmDr. J. M. Další jednání bylo ve věci svoláno na 1. 6. 2009; i na něj byla žalobkyně předvolána, omluvila se však s ohledem na krátkou dobu k přípravě a nemožností zajištění zástupu v zaměstnání. Jednání bylo dne 1. 6. 2009 odročeno, neboť se na ně nedostavil ani právní zástupce žalobkyně. Následující jednání bylo svoláno na 29. 7. 2009, i z něj se žalobkyně omluvila, neboť se jí nepodařilo sehnat zástup v zaměstnání a vyjádřila souhlas s projednáním věci ve své nepřítomnosti za účasti svého právního zástupce. Na tomto jednání byl přečten mj. podnět PharmDr. J. M. a PharmDr. M. M. a dohoda o náhradě škody ze dne 17. 7. 2008. Jednání však bylo znovu odročeno, a to za účelem výsledku PharmDr. J. M., který se k tomuto jednání nedostavil, jakož i výsledku žalobkyně, vyžádání ověřené kopie protokolu z provedené inventury a z důvodu výsledku PharmDr. M. M. Další jednání bylo svoláno na 23. 9. 2009, omluvila se z něj však jak žalobkyně, tak i její právní zástupce, přičemž vyjádřili nesouhlas s projednáním věci v jejich nepřítomnosti. Toto jednání bylo odročeno na neurčito a další jednání pak bylo nařízeno na 10. 11. 2009. I z něj se žalobkyně omluvila s poukazem na chybějící zástup v zaměstnání, ve své omluvě z 9. 11. 2009 však vyjádřila souhlas s projednáním věci ve své nepřítomnosti, za účasti svého právního zástupce. Ten se jednání skutečně zúčastnil, když se – jak plyne ze zápisu z jednání – aktivně zapojil i do výsledku svědků PharmDr. J. M. a PharmDr. M. M. Po provedení těchto svědeckých výpovědí právní zástupce žalobkyně požádal o poskytnutí 14 denní lhůty, aby se ve věci mohla osobně vyjádřit i žalobkyně, této žádosti však stěžovatelka nevyhověla a ve věci poté vydala napadené rozhodnutí. Na základě takto provedené rekapitulace je možno především konstatovat, že žalobkyně byla předem informována, co bude předmětem jednání konaného dne 10. 11. 2009.

Žalobkyně výslovně v omluvě z jednání svolaného na 10. 11. 2009 souhlasila s projednáním věci ve své nepřítomnosti za účasti pouze svého právního zástupce. Ten se výsledku obou svědků aktivně zúčastnil, jak je patrné ze zápisu o jednání správního orgánu, v jehož průběhu jim kladl otázky. Před vydáním rozhodnutí právní zástupce žalobkyně přednesl závěrečnou řeč, při níž zhodnotil provedené důkazy a odkázal na správním orgánu předloženou předem vyhotovenou listinu „závěrečný návrh.“ I z toho, stejně jako ze samotného zápisu o jednání konaného dne 10. 11. 2009, je patrné, že svědecké výpovědi PharmDr. J. M. a PharmDr. M. M. nepřinesly žádnou neočekávanou informaci, která by mohla být pro žalobkyni překvapivá natolik, že by eventuálně vyžadovala odročení jednání, aby se k nim mohla žalobkyně vyjádřit osobně.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu práva účastníka řízení podle § 36 správního řádu nelze bez dalšího považovat za práva, která není oprávněn vykonat za účastníka zvolený zástupce. Žalobkyně ostatně ani v řízení před správními soudy neuvedla, jak by její dodatečné vyjádření mohlo ovlivnit závěry obsažené v napadeném rozhodnutí

Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 27. srpna 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 68 výslovně uvedl, v inkriminované věci nejsou pochybnosti ohledně správnosti skutkového stavu zjištěného žalovaným správním orgánem a Nejvyšší správní soud tomuto závěru

přisvědčil. Konstatoval, že na jednání Čestné rady České lékárnické komory dne 10. 11. 2009 nebyl žádný důvod poskytnout žalobkyni další 14 denní lhůtu k vyjádření se k provedeným svědeckým výpovědím, neboť žalobkyně byla při jejich výsledku řádně zastoupena advokátem – právním profesionálem a bylo věcí jejího zástupce, aby za ni vykonal její práva zakotvená v § 36 správního řádu. Žalobkyně (která se opakovaně k nařízeným jednáním nedostavila) byla ostatně s takovým postupem srozuměna, když souhlasila s konáním jednání ve své nepřítomnosti. Žalobkyně svá procesní práva uplatnila prostřednictvím zvoleného právního zástupce. K porušení procesních práv žalobkyně tedy nedošlo.

Městský soud v Praze byl ve svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního).

V Praze dne 5. května 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová**